

Були собі на світі трое поросят. Трое братів. Всі однакові на зріст, кругленькі, рожеві, з однаковими веселими хвостиками. Навіть імення в них були схожі. Звали поросят: Ніф-Ніф, Нуф-Нуф і Наф-Наф. Все літо вони перекидалися в зеленій траві, грілися на сонечку, ніжилися в калюжах.

Та ось надійшла осінь.

Сонце вже не так добре припікало, сиві хмари тягли над позовклим лісом. – Пора нам подумати про зиму, – сказав якимось Наф-Наф своїм братам, прокинувшись рано-вранці. – Я вже тремчу від холоду. Ми можемо застудитись. Треба нам збудувати будинок і зимувати разом під одним теплим дахом.

Але його братам не хотілося братись за роботу. Куди приємніше останніми літніми днями гуляти й стрибати по лузі, аніж рити землю і тягати каміння.

– Встигнемо! До зими ще далеко. Ми ще погуляємо, – сказав Ніф-Ніф і перекинувся через голову.

– Коли треба буде, я сам собі збудую дім, – сказав Нуф-Нуф і ліг у калюжу.

– І я так само, – додав Ніф-Ніф.

– Ну, як собі хочете. Тоді я сам один будувавиму собі дім, – сказав Наф-Наф. – На вас не чекатиму.

З кожним днем все холоднішало і холоднішало. Але Ніф-Ніф та Нуф-Нуф не поспішали. Вони й думати не хотіли про роботу. Вони байдикували з ранку до вечора. Тільки те й робили, що гралися у свої поросятчі ігри, стрибали й перекидалися.

– Сьогодні ми ще погуляємо, – казали вони, – а завтра зранку візьмемось до діла.

Але й наступного дня вони казали те ж саме.

І тільки тоді, коли велика калюжа край дороги стала щоранку вкриватися тоненькою корочкою льоду, ліниві брати згодилися нарешті працювати.

Ніф-Ніф зметикував, що найшвидше і найпростіше збудувати будинок з соломи. Ні з ким не порадившись, він так і зробив. Вже до вечора його хатка була готова.

Ніф-Ніф поклав на стріху останню соломину і, дуже задоволений своєю хаткою, весело заспівав:

Хоч півсвіту обійти.

Обійти, обійти,

Кращу хатку не знайти,

Не знайти, не знайти!

Наспівуючи цю пісеньку, він пішов до Нуф-Нуфа.

Нуф-Нуф неподалік теж будував собі хатку.

Він намагався якнайшвидше покінчити з цією нудною й нецікавою справою.

Спочатку, так само як і брат, він хотів збудувати собі хатку з соломи.

Але потім вирішив, що в такій хаті взимку буде дуже холодно. Хата буде міцніша й тепліша, якщо її збудувати з гілок і тонких лозинок.

Так він і зробив.

Він забив у землю кілки, заплів їх лозинами, на покрівлю навалив сухого листя, і до вечора будинок був готовий.

Нуф-Нуф з гордістю обійшов його кілька разів навколо і заспівав:

А у мене гарний дім,

Добрий дім, теплий дім!

Не злякають дощ і грім,

Дощ, і грім, дощ і грім!

Не встиг він закінчити пісеньку, як з-за кущів вибіг Ніф-Ніф.

- Ну, ось і твій будинок готовий! - сказав Ніф-Ніф братові. -Я ж казав, що ми й самі впораємось із цим ділом! Тепер ми вільні і можемо робити все, що нам схочеться!

- Ходімо до Наф-Нафа і подивимось, який він собі побудував будиночок! - сказав Нуф-Нуф. - Щось давно ми його не бачили!

- Ходімо, - згодився Ніф-Ніф.

І обидва брати, дуже задоволені тим, що їм вже не треба ні про що турбуватись, зникли за кущами.

Наф-Наф ось уже кілька днів займався будівництвом. Він натягав каміння, намісив глини і тепер, не поспішаючи, будував собі надійний, міцний будинок, де можна було б сховатись од вітру, дощу й морозу.

Він зробив у будинку важкі дубові двері з засувом, щоб вовк із сусіднього лісу не міг до нього залізти. Ніф-Ніф і Нуф-Нуф застали брата за роботою.

- Що ти будуєш? - в один голос вигукнули здивовані Ніф-Ніф та Нуф-Нуф. - Що це, будинок для поросяти чи фортеця?!

- Будинок для поросяти повинен бути фортецею! - спокійно відповів Наф-Наф, не кидаючи роботи.

- Чи не збираєшся ти з кимось воювати? - весело хрокнув Ніф-Ніф і підморгнув Нуф-Нуфові.

І обидва брати так розвеселилися, що їх верещання та хрокання розляглися на весь лужок.

А Наф-Наф, незважаючи ні на що, і далі мурував собі стіну свого будинку, мугикаючи під ніс пісеньку:

Я, звичайно, не дурний,

Не дурний, не дурний!

Дім будує кам'яний,

Кам'яний, кам'яний!

Тут мене страшний хижак,

Злий хижак, злий хижак

Не дістане вже ніяк,

Аж ніяк, аж ніяк!

- Про якого це він хижака? - спитав Ніф-Ніф у Нуф-Нуфа.

- Це я про вовка! - відповів Наф-Наф і поклав ще один камінь.

- Бач, як він боїться вовка! - сказав Ніф-Ніф.

- Він боїться, що його з'їдять! - додав Нуф-Нуф. І брати ще дуже розвеселились.

- Які тут можуть бути вовки? - сказав Ніф-Ніф.

- Ніяких вовків нема! Він просто боягуз! - додав Нуф-Нуф.

І обидва почали пританцьовувати і співати:

Не страшний нам сірий вовк,

Сірий вовк, сірий вовк!

Де він ходить, дурень вовк,

Сивий вовк, хижий вовк?

Вони хотіли подражнити Наф-Нафа, але той навіть не оглянувся.

- Ходім, Нуф-Нуфе, - сказав тоді Ніф-Ніф. - Нам тут нема чого робити!

І два хоробрі братики пішли гуляти. Дорогою вони співали й танцювали, а коли увійшли у ліс, то так розшумілися, що розбудили вовка, який спав під сосною.

- Що за шум? - незадоволено пробуркотів злий і голодний вовк і поскакав до того місця, звідки лунали вереск і хрокання двох маленьких дурних поросят.

- Ну, які тут можуть бути вовки! - казав у цей час Ніф-Ніф, який вовків бачив тільки на малюнках.

- Ось ми як схопимо його за ніс, то знатиме! - додав Нуф-Нуф, який теж ніколи не бачив живого вовка.

– Повалимо, та ще й зв'яжемо, та ще й ногою отак, отак! – розхвастався Ніф-Ніф і показав, як вони розправлятимуться з вовком.

І брати знову розвеселилися і заспівали:

Не страшний нам сірий вовк,

Сірий вовк, сірий вовк!

Де він ходить, дурень вовк,

Сивий вовк, хижий вовк?

І раптом вони побачили справжнього живого вовка! Він стояв за великим деревом, і в нього був такий страшний вигляд, такі злі очі і така зубата паща, що в Ніф-Ніфа і Нуф-Нуфа по спинках перебіг дрож і тонкі хвостики дрібно-дрібно затремтіли. Бідні поросятка не могли навіть поворухнутися від жаху.

Вовк приготувався до стрибка, клацнув зубами, моргнув правим оком, але поросята раптом схаменулись і зі страшним вереском кинулися навітки.

Ніколи ще їм не доводилось так швидко бігати!

Здіймаючи хмари куряви, вони бігли кожен до свого будинку, аж п'яти мигтіли!

Ніф-Ніф перший добіг до своєї солом'яної хатки і ледве встиг хряснути дверима перед самим носом вовка.

– Зараз же відімкни двері! – прогарчав вовк. – А то я їх виламаю!

– Ні! – хрокнув Ніф-Ніф. – Я не відімкну!

За дверима чути було дихання страшного звіра.

– Зараз же відімкни двері! – прогарчав знову вовк. – А то я так дмухну, що весь твій дім розлетиться!

Але Ніф-Ніф від страху нічого вже не міг відповісти. Тоді вовк почав дмухати: «Х-х-х-у-у-у!»

Зі стріхи хатки злітали соломинки, стіни її тряслися.

Вовк ще раз набрав повні груди повітря і дмухнув удруге: «Х-х-х-у-у-у!»

Коли вовк дмухнув утретє, хатка розлетілася на всі боки, начебто на неї налетів ураган.

Вовк клацнув зубами перед самим п'ятачком маленького поросяти. Але Ніф-Ніф спритно вислизнув і кинувся тікати. За хвилину він був уже біля дверей Нуф-Нуфа.

Ледве встигли брати замкнутися, як почули голос вовка:

– Ну, тепер я з'їм вас обох!

Ніф-Ніф та Нуф-Нуф злякано глянули один на одного.

Але вовк дуже стомився, і тому він вирішив схитрувати.

– Я передумав! – сказав він так голосно, щоб його почули в хатці. – Я не їстиму цих худорлявих поросят. Я краще піду додому!

– Ти чув? – спитав Ніф-Ніф брата. – Він сказав, що не їстиме нас! Ми худорляві!

– Це дуже добре! – сказав Нуф-Нуф і одразу перестав тремтіти.

Братам стало весело, і вони заспівали, наче нічого й не було:

Не страшний нам сірий вовк,

Сірий вовк, сірий вовк!

Де він ходить, дурень вовк,

Сивий вовк, хижий вовк?

А вовк і не думав нікуди йти. Він просто відійшов убік і причаївся. Йому було дуже смішно. Він ледве стримував себе, щоб не зареготати. Як хитро він обдурих двох дурних маленьких поросят!

Коли поросята зовсім заспокоїлись, вовк узяв овечу шкуру і обережно підкрався до хатки. Біля дверей він наклав шкурою і тихо постукав.

Ніф-Ніф та Нуф-Нуф дуже злякалися, коли почули стукіт.

– Хто там? – спитали вони, і в них знову затрусилися хвостики.

- Це я-я-я, бідна маленька овечка! - тонким, чужим голосом пропищав вовк.
- Пустіть мене переночувати, я відбилася від отари і дуже стомилася!
- Пустити? - спитав брата добрий Ніф-Ніф.
- Овечку можна пустити! - погодився Нуф-Нуф. - Овечка не вовк!
Але коли поросятка відчинили двері, вони побачили не овечку, а все того ж зубатого вовка. Брати захлопнули двері та щосили налягли на них, щоб страшний звір не зміг до них вдертися.

Вовк дуже розсердився, йому не пощастило обдурити поросят! Він скинув з себе овечу шкуру і загарчав:

- Ну, заждіть же! Від цього дому зараз нічого не залишиться!
І він почав дмухати. Дім трохи покосився. Вовк дмухнув удруге, потім утретє, потім учетверте.
З даху злітало листя, стіни дрижали, але дім все ж такі ще стояв.
І тільки коли вовк дмухнув п'ятий раз, дім захитався і розвалився. Самі тільки двері ще деякий час стояли посеред руїн.

Охоплені жахом, поросята кинулись тікати. Від страху їм відбирало ноги, кожна щетинка тремтіла, носи пересохли. Брати бігли до будинку Наф-Нафа. Вовк наздоганяв їх величезними стрибками. Одного разу він мало не схопив Ніф-Ніфа за задню ніжку, але той вчасно відсмикнув її і припустив чимдуж.

Вовк теж наддавав ходи. Він був певний, що цього разу поросята від нього не втечуть.

Але йому знову не пощастило. Поросята швидко промчались повз велику яблуню, навіть не зачепивши її. А вовк не встиг звернути і налетів на яблуню, яка обсіпала його яблуками. Одне тверде яблуко вдарило його межі очі. Велика гуля вискочила у вовка на лобі.

А Ніф-Ніф та Нуф-Нуф ледь живі підбігли тим часом до будинку Наф-Нафа. Брат швидко впустив їх у дім. Бідні поросята були такі налякані, що нічого не могли вимовити. Вони мовчки кинулись під ліжко і там приचाїлися.

Наф-Наф одразу здогадався, що за ними гнався вовк. Але йому не було чого боятися в його кам'яному будинку. Він хутко зачинив двері на засув, сам сів на дзиглик і голосно заспівав:

Тут мене страшний хижак,

Злий хижак, злий хижак

Не дістане аж ніяк,

Аж ніяк, аж ніяк!

Але тут постукали в двері.

- Хто стукає? - спокійним голосом спитав Наф-Наф.

- Відчиняй без балачок! - почувся грубий голос вовка.

- Ще чого! І не подумаю! - твердим голосом відповів Наф-Наф.

- Он як?! Ну, бережіться ж! Тепер я з'їм усіх трьох!

- Ану, спробуй! - відповів з-за дверей Наф-Наф, навіть не підвівшись із свого дзиглика. Він знав, що йому і братам нема чого боятися у міцному кам'яному будинку.

Тоді вовк втягнув у себе якнайбільше повітря і дмухнув щосили!

Та скільки б він не дмухав, навіть найменшенький камінець не зрушив з місця.

Вовк аж посинів від натуги.

Будинок стояв, як фортеця. Тоді вовк почав трясти двері. Але двері теж не піддавалися.

Вовк почав од злості шкрябати пазурами стіни будинку і гризти каміння, що з нього вони були складені. Але він тільки поламав собі кігті і попсував зуби. Голодному і злому вовкові нічого не лишалося, як забиратися геть.

Але тут він підвів голову і раптом помітив великий, широкий димар на даху.

– Ага! Ось через цей димар я й проберусь у будинок! – зрадів вовк. Він обережно зліз на дах і прислухався. В домі було тихо.

«Я все ж таки поласую сьогодні свіжою поросятинкою!» – подумав вовк і, облизнувшись, поліз у димар.

Але тільки він почав спускатися по димарю, поросята почули шурхіт. А коли на кришку казана стала сипатись сажа, розумний Наф-Наф одразу здогадався, в чім справа.

Він швидко кинувся до казана, в якому на вогні кипіла вода, і зірвав з нього кришку.

– Ласкаво просимо! – сказав Наф-Наф і підморгнув своїм братам.

Ніф-Ніф та Нуф-Нуф вже зовсім заспокоїлись і, щасливо усміхаючись, дивилися на свого розумного і хороброго брата.

Поросятам не довелося довго чекати. Чорний, як сажотрус, вовк бебехнувся просто в окріп.

Ніколи ще йому не було так боляче!

З диким ревом ошпарений вовк вилетів у димар назад на дах, скотився по ньому на землю, перекинувся через голову аж чотири рази, проїхався на своєму хвості мимо замкнутих дверей і кинувся в ліс.

А три брати, три маленьких поросятка, дивилися йому услід і раділи, що вони так вдало провчили злого розбійника.

А потім вони заспівали свою веселу пісеньку:

Хоч півсвіту обійти,

Обійти, обійти,

Кращий домок не знайти,

Не знайти, не знайти!

В цьому домі злий хижак,

Злий хижак, злий хижак

Не дістане нас ніяк.

Аж ніяк, аж ніяк!

Лютий вовк у ліс утік,

В ліс утік, в ліс утік

І не вернеться повік,

Вже повік, вже повік!

З того часу брати стали жити разом, під одним дахом. От і все, що ми знаємо про трьох маленьких поросят – Ніф-Ніфа, Нуф-Нуфа та Наф-Нафа.